

ZAVIČAJ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu historijuBroj 58
Godina XXIX
Novembar, 2024.
[str. 231-238]

© Monos 2024

Likovi zavičaja: Fikret Konjić Učo: od konobara do bibliotekara, pisca i novinara

Prof. dr. Omer Hamzić

Autor je u ovom prilogu na svoj način predstavio Fikreta Konjića, zv. Učo – dugogodišnjeg bibliotekara, gračaničkog novinara i književnika, kojeg je kao direktor Narodnog univerziteta, za početak, zaposlio kao konobara u kuglani Doma kulture, 1978. godine, da bi ga ubrzo premjestio na rad u Biblioteci. Slikajući ovaj portret, autor vodi i paralelnu priču o izgradnji i počecima rada Doma kulture u Gračanici, koji je predat na korištenje Narodnom univerzitetu, 1978. godine. Kao neposredan sudionik događaja, usput govori o atmosferi i uticaju tadašnje lokalne politike na programsku profilaciju novog Doma kulture. Posebno ističe probleme nakon preseljenja Narodne biblioteke u te nove prostore kada se zbog pojave vlage u depou koji je bio u suterenu objekta kompletan knjižni fond morao dizati u druge prostorije. U toj akciji “spašavanja knjižnog fonda” posebno se istakao glavni junak ove priče, koji će za te zasluge biti nagrađen premještanjem sa radnog mjesta konobara na radno mjesto bibliotekara. U drugom dijelu ovog teksta autor iznosi svoje impresije o njegovom spisateljskom radu i pripremanoj knjizi kratkih priča, koja nikada nije “ugledala svjetlo dana”. Učina smrt je, nažalost bila “brža” od knjige.

Ključne riječi: Fikret Konjić Učo, Narodna biblioteka “Dr. Mustafa Kamarić”, Gračanica, ratne priče

Fikret Konjić Učo (sin Osmana) rođen je 1954. godine u Velikoj Brijesnici (općina Doboj), tu je završio osnovnu, potom upisao i završio učiteljsku školu u Tuzli

ZAVIČAJ

Fikret Konjić Učo

(1972.) valjda u jednoj od posljednjih generacija te srednje škole koju će potpuno zamijeniti pedagoška akademija. Stekao je zvanje učitelja i nadimak "Učo", ali je za svog radnog vijeka najmanje proveo u tom zanimanju, svega nekoliko godina (od 1972. do 1978.). Znam da je najveći dio svog radnog vijeka bio na radu u Narodnom univerzitetu, odnosno Domu kulture. Počeo je kao konobar, a zatim bibliotekar, potom novinar u Radio Gračanici, dopisnik više novina u Bosni i Hercegovini... U zreloom dobu, ogledao se i kao pisac. I to dosta uspješno.

Ovo je priča o njemu i ne samo o njemu, već ponešto i o gračaničkoj biblioteci, "uhodavanju" novog doma kulture, sa kuglanom u suterenu gdje je Učo počeo kao konobar. Upoznao sam tog "vječitog dječaka" u vrijeme općeg entuzijazma u oblasti kulture u Gračanici koji je kulminirao 1978. godine sa dovršetkom izgradnje prve faze novog Doma kulture, koji je predat Narodnom univerzitetu na upravljanje. S obzirom da sam u to vrijeme bio direktor Univerziteta, ima

razloga što ću u ovom prilogu, uz portret "našeg Uče", iznijeti i nekoliko fragmenata iz svog sjećanja na početke rada tog "hrama kulture" kako su ga neki zvali, pod čijim je krovom glavni junak ove priče proveo skoro čitav svoj radni vijek.

...

Pojavio se nenajavljeno u mojoj kancelariji upravo usred frke oko organizacije rada kuglane koja je instalirana u suterenu prve faze Doma kulture. Pošto se do tada nismo poznavali, predstavio mi se izvinjavajući se što "upada" tako nenajavljeno i bez puno uvoda zamolio me da za njega izdvojim neki trenutak. Pređa mnom je stajao jedan moderno obučeni momak (farmerice, majica), svjetlih očiju i duguljastog lica, sa malo dužom, ali uredno sređenom plavom kosom. Dao sam mu znak da sjedne i da mi ukratko objasni razlog dolaska. Rekao je da je, sticajem okolnosti, već duže bez posla, da je učitelj po zanimanju i da bi želio u našoj ustanovi bilo kakav posao. Čini mi se da je već bio zasnovao porodicu, da mu niko ne radi itd... U prvi mah bilo mi je čudno kako se nije mogao skrasiti u prosvjeti... Pokušavao mi je objasniti, ali se tih detalja više ne sjećam. Djelovao je ozbiljno, govorio staloženo i razložno, "učiteljski". Zaključio sam da u njemu "ima hljeba", ali za njegovu stručnu spremu, nažalost, kod nas nije bilo mjesta. Istina, već smo bili raspisali konkurs za prijem tri konobara u novootvorenoj kuglani, ali sam se kolebao da mu to ponudim. Jesmo li baš

dotle dogurali da učitelje zapošljavamo kao konobare, kod toliko nepismenog naroda? Kako mu nisam imao šta drugo ponuditi, ipak sam ga upitao: “Učo, da li bi ti bio kod nas konobar?” Kao da je očekivao takvo pitanje, prihvatio je bez razmišljanja, čak napomenuvši da u konobarisanju već ima i nekog iskustva. Obećao sam mu da će biti primljen i ne pomislivši da bi tu moglo biti nekih formalnih prepreka. Riječi zahvalnosti s njegove strane bile su za mene suviše. Njegove oči sve su mi govorile. Otišao je zadovoljan.

Proveli smo propisanu konkursnu proceduru, srećom nije bilo formalnih smetnji što primamo učitelja na radno mjesto konobara, uostalom, tražila se srednja stručna sprema. Počeo je raditi u smjenama sa profesionalnim konobarima Sabitom i Mlađom. Imao je iskustva sa šankom, čak je podučavao i svoje kolege... Učo je bio prezadovoljan poslom. Uspostavio je dobru komunikaciju sa gostima, svi su ga hvalili. Najvažnije mi je bilo da je s njim bio zadovoljan i njegov neposredni šef Bego Mehura. Učo ostaje učo za sva vremena, govorio je.

Kasnije, prateći ga na poslu, ali i u neobaveznim razgovorima, uz kafu, primijetio sam da je natprosječno pismen, što bi se reklo, pismeniji od običnog učitelja, da je pročitao dosta knjiga, o nekim smo ponekad znali i prodiskutovati, tek onako usput, uz kafu... Njegovi prijedlozi za unapređenje posla, promjena ponekog detalja u kuglani, poboljšanje asortimana osvježavajućih pića i usluge uvijek su bili namjestu. Premda je izvrsno obavljao

poslove konobara, usput i domaćina u kuglani, ja sam stalno imao na umu da bi mogao biti puno korisniji na nekim drugim poslovima i priželjkivao da se jednom za to ukaže prilika.

I ukazala se.

...

Nakon dovršetka izgradnje druge faze Doma kulture (1979), u kojem je centralni dio zauzimala biblioteka, mi smo kompletan knjižni fond “preselili” iz starog doma kulture (medrese) u te prostore. Nekih pedesetak hiljada knjiga smjestili smo u spomenuti depo iz kojeg su bibliotekarke strmim željeznim stepenicama morale iznositi traženu knjigu na pult do čitaoca. Projektom predviđeni lift nikad nije ugrađen. U takvim uslovima zaista je bilo nepraktično i otežano raditi sa čitaocima, ali ubrzo se pojavio još veći problem. Usljed velike koncentracije vlage u tom prostoru, knjige su se počele raspadati. Šefica biblioteke me je svaki dan upozoravala da se nešto hitno mora poduzeti “za spas knjiga”. S obzirom da sam sticajem okonosti još u toku rasprava o projektu biblioteke energično bio protiv takvog rješenja, znao sam da bi nakon izgradnje, svaka prenamjena prostora u Domu kulture izazvala kritike i nerazumjevanje onih koji su nekad tvrdoglavo insistirali na takvom rješenju. U njihovoj percepciji to nije bio Dom kulture već hram kulture, a u hramovima se, po definiciji ništa ne pomjera. Pošto su neki od njih još uvijek bili važni u organima vlasti i politike, indirektno su mi poručivali da nipošto ništa ne mijenjam... Jer, ako bi se “ispraznio” depo

knjiga, to bi bio očigledan dokaz nečijeg promašaja – o kojem nije bilo poželjno govoriti. Takva vremena.

Ipak, kad mi je nakon izvjesnog vremena šefica biblioteke Hidajeta Rešidbegović došla u kancelariju i skoro plačući me zamolila da konačno kao direktor poduzmem nešto na spašavanju ugroženih knjiga, ja sam, konačno, “na svoju ruku” donio odluku da čitav knjižni fond dignemo iz depoa u suterenu u prostore koji su bili dovoljno prozračni i bez vlage. Bio je to veliki posao, fizički, prije svega. Trebalo je preko 50.000 knjiga podići i nakon prosušivanja, presložiti u police, koje je takođe trebalo dizati iz depoa ili nabavljati nove... Radi ušteda i drugih stvari, riješio sam da sve to obavimo u sopstvenoj režiji, da se svi u kolektivu mobilishemo, što kažu, da se angažujemo akcijaški – od direktora do čistačice... Svi zaposlenici su se odazvali, bilo je tu neke drugarske solidarnosti, niko nije gledao na radno vrijeme... Radili smo užurbano, ali tiho, kao na nekom ilegalnom zadatku...

Važno je napomenuti, za ovu našu centralnu priču o Uči da je u “akciji spašavanja knjiga”, Učo prednjačio baš u svemu – i kao “fizikaner” i kao organizator-operativac, knjižničar. Znao je kako najlakše podići ormare, kako najbrže prosušiti i popraviti oštećene knjige, kako ih najbolje smjestiti, rasporediti u drugim prostorima. Uz osjećaj odgovornosti i kolegijalne solidarnosti, ljubav prema knjizi, čini mi se, bila je za Uču još jedan dodatni motiv...

“Operacija” spašavanja knjiga, uključujući njihovo prosušivanje i sređivanje, trajala je skoro dva-tri mjeseca. U finalnom dijelu trebalo je uraditi i neke poslove na administraciji, na kartoteci, evidencijama, inventurnim listama. Procijenivši da gospođa Hitka, šefica biblioteke sa troje svojih bibliotekara to nije bila u stanju blagovremeno uraditi, odlučio sam da joj “našeg Uču” ostavimo kao privremenu ispomoć. U početku je to bilo privremeno rješenje, a kasnije “preknjiženo” u stalno.

Tako je nekako naš Učo sam sebi otvorio, još belje rečeno, prokrčio put u biblioteku. Više nije bio konobar, postao je bibliotekar, što i priliči jednom učitelju. Tako se nekako ispunila i njegova želja. I moja... Nakon izvjesnog vremena, možda nešto prije mog definitivnog odlaska iz Narodnog univerziteta na novu dužnost, krajem 1981. godine, raspoređen je na poslove bibliotekara-vozača bibliobusa, umjesto Omera Hadžića, koji je otišao na neke druge poslove. Ne znam koliko je vremena radio kao bibliotekar-vozač bibliobusa. Samo se sjećam da mi je jednom usput rekao da uživa u tom poslu.

U godinama pred sami rat Učo je radio kao bibliotekar u Dječjem odjeljenju biblioteke, a povremeno “uskakao” i u radio-stanicu kao novinar-spiker. Kao čovjek sa širokim spektrom interesovanja, ali i dara za pisanje, znam da se dobro snalazio i na tim poslovima. Bio je dobar novinar, dopisnik iz Gračanice za nekoliko redakcija, “spikeraž” mu nije bio jača strana. Ustanovama sa tako heterogenim djelatnostima, poput Narodnog

univerziteta bili su prava dragocjenost uposlenici obučeni za više poslova koji su se u slučaju potrebe mogli preraspoređivati, privremeno ili za stalno, koji su mogli kvalitetno zamjenjivati kolegu na godišnjem odmoru, bolovanju itd. Tako je vremenom Učo postao “univerzalac” za gotovo sve djelatnosti Narodnog univerziteta, snalažljiv i vrijedan operativac, uporan na svakom zadatku... Bio je jedan od onih ljudi kojima nije gadljiv nikakav pošten posao.

Od prvog dana rata, 1992. godine, Učo se uključio u odbranu zemlje... Sa svojim iskustvom na administrativnim poslovima, pravi operativac u “civilstvu”, dobro je došao u svaku vojnu komandu. Tako se našao i u širem sastavu Opštinskog štaba Teritorijalne odbrane, koji se tek ustrojjavao u skladu sa novim okolnostima... Kasnije je, obavljajući različite poslove u Komandi Operativne grupe dva Gračanica (OG-2) obišao skoro sva ratišta na kojima su ratovala jedinice iz Gračanice. Teško ga je pogodila smrt mlađeg brata Ferida, pripadnika Logističke čete OG-2, koji stradao od zalutalog metka na Lukama 5. 12. 1992. godine. Svoja ratna iskustva i svoje viđenje rata ispisao je u svojim nadahnutim i toplim

pričama koje je na osnovu usputnih ratnih bilješki proširivao i dopisivao poslije rata. Nekoliko tih priča objavili smo i na stranicama “Gračaničkog glasnika”.¹

Nakon rata raspoređen je na poslove novinara u Radio Gračanici. Pratio je lokalna zbivanja, a posebna zadaća u Redakciji bila mu je da “pokriva” oblast fizičke kulture i sporta... Uređivao je na internetu vlastiti blog pod nazivom “Sport in”, a bio je aktivan i kao sportski radnik. Radio je tako dobro da je zadobio simpatije i sportista, i ljubitelja sporta i slušalaca kao i brojnih pratilaca spomenutog bloga. Osim toga, bio je dopisnik “Tuzlanskog lista”, “Fronta slobode” i još nekih novina... Kao saradnik Časopisa “Gračanički glasnik”, izvještavao je sa promocija,² objavio dva publicistička³ i dva historiografska priloga, rekao bih, trajne vrijednosti. Prvi je o gračaničkom vašeru negdje iza pedesetih godina, koji se sve do 1970. godine održavao na prostoru pijace ispred opštine, pokraj Sokoluše, gdje je Učo proveo svoje djetinstvo i mladost, tu u neposrednoj blizini, preko puta za Malešiće s desne strane Sokoluše, gdje su Konjići imali porodičnu kuću. Zapamtio je mnoge detalje o vašeru koji bi trajno pali u zaborav da ih nije pribi-

1 Fikret Konjić, Tri priče; Edina, Hava i Mensur, Bajram, *Gračanički glasnik*, XI/22, 2006., 95-108; Fikret Konjić, Tri ratne priče: Vatreno krštenje, Susret, Miki, *Gračanički glasnik*, XXXII/16, 2011., 106 – 116;

2 Navodimo nekoliko naslova tih njegovih izvještaja: Naše naslijeđe je velika kulturna i historijska riznica, intervju sa O. Hamzićem povodom Monografije Doborovci, *Oslobođenje*, 28. i 29., 8. 2010., 7; Tema broja-pjesništvo žena u Gračnici (26 br. GG), *Tuzlanski list*, 23. 12. 2008., str. 21; Gračanički glasnik više nije kulturološki incident—to je elementarna nepogoda. *Tuzlanski list*, 13. 6. 2007., str. 13; Promovisan 29. broj Gračaničkog glasnika, *Tuzlanski list* (bez broja i datuma)

3 Fikret Konjić, Pregled rezultata gračaničkih sportskih klubova u takmičarskoj sezoni 2002./2003. godine. *Gračanički glasnik*, XVI/8, 2003., 23-28; Fikret Konjić, Porodična kuća Mujkanovića u Lukavici na Delića visu (mala etnološka skica). *Gračanički glasnik*, XIII/25, 2008., 56-58;

lježio i objavio.⁴ Nekako na moj nagovor i uz moju pomoć ispisao je za "Gračanički glasnik" historijat gračaničke biblioteke u periodu poslije Drugog svjetskog rata. To je danas vrijedan izvor podataka o najstarijoj kulturnoj ustanovi u Gračanici u kojoj je i sam proveo najljepše godine svog života.⁵ Prvi je ukazao na drastično opadanje broja čitalaca u Biblioteci, poslije 2000. godine. Nagovarao sam ga da kao iskusan i već afirmisan sportski novinar napiše i historijat gračaničkog sporta... Bio se dobro zagrijao za to istraživanje, ali nam se nije dalo, otišao je prerano.

Njegova posebna želja bila je da sakupi i objavi svoje ratne priče u formi jedne lijepo opremljene knjige. Podržavao sam ga, pomagao mu, neke od tih priča, nakon izvjesnog dotjerivanja, objavio sam mu i na stranicama "Gračaničkog glasnika". Obecao sam mu biti recenzent, pisac predgovora i urednik te knjige, Bosanski kulturni centar trebalo je da bude izdavač. Kome će ako neće svom radniku. Trebalo je izvršiti samo još neke sitnije prepravke, lektorirati i urediti knjigu za štampu.

O tim detaljima iz njegovog života ostavio sam jedan tužan zapis u "Gračaničkom glasniku", iz kojeg ovdje prepisujem samo neke fragmente: "Iščitavajući tu prozu, zažalio sam što tom čovjeku životne prilike i okolnosti nisu dozvolile da se ozbiljnije okrene kratkoj priči. Istina, njegovu rečenicu trebalo je još brusiti i

dotjerivati, ali ono što nam je ponudio u obliku 17 kratkih priča u okviru svoje zbirke, zračilo je zrelošću i nesumnjivim talentom autora.

Dok sam uređivao knjigu, pomalo dotjerujući neke rečenice i njihove sklopove, razmišljajući o ilustracijama i njenom tehničkom izgledu, već sam imao informaciju da se zdravstveno stanje našeg Uče naglo pogoršava. Kada mi se najavio i došao u moj ured, u pratnji supruge, bio je totalno iscrpljen, ispijenog lica, naglo ostario, omršavio. Ostale su samo oči koje su svijetlile istim sjajem kao ranije. Možda su igrane na suzama...ili se meni samo tako činilo. Opaka bolest uzimala je danak...

Zamolio me je da ubrzam posao na knjizi i gledajući me pravo u oči, već iscrpljen samim dolaskom, gotovo prošaputao: "Želim jarane, da tu knjigu imam u rukama prije nego što umrem".

Dakako, ovaj susret me je jako potresao, ali i pokrenuo da ostavim sve svoje svakodnevne poslove i konačno završim rad na toj knjizi. Znao sam da je to posljednja želja u životu njenog autora. Nakon dva dana, javio sam mu da je sve gotovo i da sam mu uredio knjigu "ko curu"... Iako nije tražio, taj sređen rukopis poslao sam mu na e-mail i obavio neke operativne dogovore sa izdavačem—da se knjiga što prije dadne u štampu. Zahvalio mi se, jedva šapućući u slušalicu, u njegovom glasu titrao je neki mali zračak radosti. Tek sam tada shvatio da se mi, zapravo, borimo s vremenom, dok se on utrukuje sa smrću...

4 Fikret Konjić, Sjećanje na vašer u Gračanici šezdesetih godina 20. stoljeća. *Gračanički glasnik*, XII/24, 2007., 28-33;

5 Fikret Konjić, Prilog istoriji bibliotekarstva u Gračanici. *Gračanički glasnik*, XV/29, 2010., 139-151

Želio sam da je preduhitrimo, prevarimo, čak sam počeo vjerovati da je tom knjigom možemo i pobijediti—ne samo u simboličnom značenju te riječi, nehotice me bila obuzela radost, neki čudan optimizam. Htio sam da se na licu mjesta uvjerim u značenje one teorije—da umjetnost ipak na kraju pobjeđuje.

Tri dana kasnije, u Sarajevu me stigla vijest da je Fikret Konjić preselio. Smrt je, nažalost, ovoga puta bila brža od nas, ali nas nije pobijedila. Ostala je pripremljena zbirka Učinih kratkih priča... Najbolji dio jednog čovjeka koji je hodao po zemlji. On

nam ga definitivno poklanja. Na nama je samo da ga uzmemo u obliku knjige koju on nije dočekaao (...)⁶

Smrt je došla prerano, a Učina već spremljena knjiga prekasno. Ne znam da li će ikada biti i odštampana. Učo je uradio svoje... I tiho nas napustio. Zauvijek.

Neka se tako završi ova tužna priča o životu i smrti... koju čovjek, ipak, pobjeđuje knjigom. Zato sam uvjeren da će Učina knjiga proze jednog dana ugledati svjetlo dana..

Umro je 21., a ukopan 23. 7. 2011. godine na mezarju Šabuša u Gračanici.

SUMMARY

HOMELAND CHARACTERS: FIKRET KONJIĆ, UČO: FROM WAITER TO LIBRARIAN, WRITER, AND JOURNALIST

In this contribution, the author presents Fikret Konjić, known as Učo—a librarian, journalist from Gračanica, and writer with whom he had the opportunity to work at the former People's University (now the Bosnian Cultural Center), and later in the magazine "Gračanički glasnik." While describing this portrait, the author also tells a parallel story about the construction and early activities of the Cultural Center in Gračanica, which was handed over for use to the People's University in 1978. As a direct participant in the events, he discusses the atmosphere and the impact of local politics at the time on the programming profile of the new Cultural Center. He particularly highlights the issues that arose after the relocation of the People's Library to the new premises when, due to moisture appearing in the basement storage area, the entire book collection had to be moved to other rooms. In the "rescue operation" of the library collection, the main character of this story, Fikret Konjić Učo, particularly distinguished himself, earning a promotion from his position as a waiter in the bowling alley of the Cultural Center to working in the library. The second part of this text discusses his literary work and a planned collection of short stories that never "saw the light of day." Unfortunately, his death came "faster" than the book.

6 Omer Hamzić, Dvije nedovršene priče takozvanog zavičajnog pisma, *Gračanički glasnik*, 2011., br. XXXII/16, str. 96–100

GRAČANICA: PROMOVISAN 23. BROJ ČASOPISA ZA KULTURNU HISTORIJU

„Gračanički glasnik“ više nije kulturološki incident – to je elementarna nepogoda

Na promociji govorili mr. Omer Hamzić, književnici Atif Kujundžić i Zlatko Duklić, te historičari Edin Saković i Rusmir Đedović

Omer Hamzić i Rusmir Đedović na promociji

UGračanici je prostele sedmice promovisan 23. broj Časopisa za kulturnu historiju „Gračanički glasnik“, a o sadržaju posljednjeg broja govorili su glavni i odgovorni urednik mr. Omer Hamzić, književnici Zlatko Duklić i Atif Kujundžić, te historičari Rusmir Đedović i Edin Saković. O tome kako je uopće nastao „Gračanički glasnik“ mr. Omer Hamzić ovako obrazlaže:

- Sa završetkom rata i početkom izgradnje demokratskog bića suverene i nezavisne države Bosne i Hercegovine, grupa entuzijasta, okupljena oko bivšeg ratnog lista „Bijele vremena“ u Gračanici, nakon prestanka njegovog izlaska, došla je do zaključka da je neophodno učiniti kvalitetan zaokret u postavljanje bića i dalje izvajanje prethodne tradicije, običaja i svega onoga na temu se temeljniji povijest naša Bosne i Hercegovine. To je zahtijevalo i drugačiju, objektivnu vektorizaciju cjelokupne kulturne baštine ovog područja, ali i kvalitetnije iskorake u uspostavljanje kadrovske i materijalno-tehničke osnove za realizaciju tog posla. Tako se nekako rodila ideja o časopisu u Gračanici.

Kao i u mnogim drugim dijelovima Bosne i Hercegovine i područje Gračanice i njene šire okoline još uvijek je jedina velika, zanimljiva i neistražena knjiga koju valja držati „čitat“ i istraživati.

Na pitanje šta su programski ciljevi jedne ovakve publikacije mr. Hamzić odgovara:

- Osnovni ciljevi ove publikacije su da podstiče brže rješavanje mnogih društvenih problema, posebno u oblasti nauke i kulture, da afirmiše i dinamizira aktivnosti kulturno-prosvjetnih „resursa“ na širem području, da prezentira kulturu i tradiciju, prije svega bolešajskog naroda kao dominantnog, ali i ostalih naroda koji žive na ovom području. Prema Programskoj koncepciji, „Gračanički glasnik“ objavljuje isključivo naučno potvrđene činjenice, radove

i dokumente iz bogate, ali nedovoljno istražene i proučene prošlosti Gračanice, otkriva i afirmiše domaće talente na polju nauke i umjetnosti. Donesi i priloge o geografskim, etnografskim, zdravstvenim i drugim karakteristikama pojedinih dijelova ovog kraja, te o prirodnim resursima i mogućnostima daljeg njegovog ekonomskog razvoja. U rubrici „Historij gračaničkog kalendara“, Časopis objavljuje sažete informacije o najvažnijim aktuelnim zbivanjima i događajima iz političkog, privrednog i javnog života

U trećem „Zavišaj“ na Sališe Šića i O re o lju i njego Poglavlje „Poglavlje“

sto pod nazivom „Teme“ predstavlja lokalnih stručnjaka na različitim područjima na p nekazm raz seoskih n. U trećem „Zavišaj“ na Sališe Šića i O re o lju i njego Poglavlje „Poglavlje“

U ovom broju objavljen je još jedna ratna godišnjica. Bježište je o 15. godišnjicu završetka rata glasnik“ donosi i tematske priloge o ovakve akademska prof. dr.

Utorak, 23. 12. 2008.

KULTURA

Izložene slike Fra Angelica

Dvije slike Fra Angelica (1395. - 1455.) nepoznate široj javnosti izložene su u Srednjem 2008. od sabore u muzeju Sarajevu...
Dvije slike Fra Angelica (1395. - 1455.) nepoznate široj javnosti izložene su u Srednjem 2008. od sabore u muzeju Sarajevu...
Dvije slike Fra Angelica (1395. - 1455.) nepoznate široj javnosti izložene su u Srednjem 2008. od sabore u muzeju Sarajevu...

Tema broja pjesništvo žena u Gračanici

Žene pjesnici Tema 26. broja ovog godišnjaka

- Nije bitan kvalitet poezije, nego kralobost da se u ovakvom vremenu stvara
- Pjesnikinje na promociji čitale vlastite stihove

Promovisan novi broj časopisa „GRAČANIČKI GLASNIK“

U ovom broju objavljen je još jedna ratna godišnjica. Bježište je o 15. godišnjicu završetka rata glasnik“ donosi i tematske priloge o ovakve akademska prof. dr.

U ovom broju objavljen je još jedna ratna godišnjica. Bježište je o 15. godišnjicu završetka rata glasnik“ donosi i tematske priloge o ovakve akademska prof. dr.

U ovom broju objavljen je još jedna ratna godišnjica. Bježište je o 15. godišnjicu završetka rata glasnik“ donosi i tematske priloge o ovakve akademska prof. dr.

Neki od članaka koje je, kao novinar-dopisnik, objavljivao Fikret Konjić